

ша, при дървото. Пат, пат, пат – три пъти. Излезнал дервишът и казал:

– Какво искаш?

А той му отвърнал:

– Какво искам?! Искам за двайсет години данък да ми дадеш!

Дервишът отговорил:

– Нищо! Ще ти дам за двайсет години данък.

Дал му една мепсия.

– Взимаш тая мепсия и си отиваш у Вас!

Той казал:

– Какво да я правя тази мепсия?

– Казваш ъ: „Ко татер чиджим“!

Като казал тези думи, излязъл друг дервиш и му казал:

– Бюр, ефенди! Какво искаш?

Той казал:

– Искам много ядене!

Като казал това, пред него се появи печена кокошка, печено агне, ядене, пиене, много ядене. Изяли всичко. Взел той мепсията.

Казал му:

– Скрий мепсията от жена си! Наа! Ще те заколя с брадвата си! Да отидеш сега и да се хвалиш! Направо ще те заколя!

Отишъл пак в кафенето. Видели го всички, но той си трае. Казал:

– Айде де! Знаете ли защо кисна в това кафене? Да дойдете вкъщи да видите с какво ядене ще ви нахраня!

А те му рекли:

– Ти си гладен, а ето и магарето ти откраднаха. Сега остана...

– Въпреки това – елате!

Някъде около трийсет-петдесет човека отишли у тях. Къщата не могла да ги побере.

Взел той мепсията. Това ядене, онова ядене. Много ядене.

– Брей – казал тоя, който откраднал магарето. – Взех му магарето, а той друго донесе! Аз ще взема и мепсията!

Взел той една също такава мепсия. Отишъл, лекичко взел неговата, а оставил своята. Прибрал се.

Жена му, на първия, видяла мепсията:

– О, тази мепсия не е! Ти магарето утрепа, а мепсията – загуби!

И взела едно дърво да го удари.